

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Falgàs, 13. 17005. Girona

De set en set

Marina Llansana Rosich

Publicar no és un delicte

“Publishing is not a crime”.

Així es titula la carta oberta que aquesta setmana han publicat els diaris *New York Times*, *The Guardian*, *Le Monde*, *Der Spiegel* i *El País* per demanar al govern dels Estats Units que aturi la persecució legal contra Julian Assange. Són els cinc diaris que van publicar just ara fa 12 anys els milers de documents d'informació reservada filtrats per WikiLeaks. Una filtració a gran escala sobre corrupció, escàndols diplomàtics i espionatge que ha marcat un abans i un després en el periodisme mundial perquè va demostrar com poden arribar a ser de fràgils les més poderoses institucions quan tenen secrets per amagar, perquè va demostrar de què són capaços els periodistes quan treballen en xarxa i perquè va posar en qüestió un aspecte clau del periodisme: la protecció de les fonts.

Assange ha viscut reclòs a l'ambaixada de l'Equador a Londres i, des de fa més de tres anys, en una presó de màxima seguretat anglesa pendent de l'ordre d'extradició als Estats Units, on podria ser condemnat a una pena de fins a 175 anys de presó. Més enllà de les simpaties o recels que generi el personatge, els editors de capçaleres de referència el blinden perquè només així poden blindar el periodisme davant del poder polític. Tant la decisió del govern nord-americà de reclamar Assange com la del govern britànic d'accedir a extraditar-lo és un avís per a navegants: qualsevol periodista que publiqui informació que els governs considerin que els perjudica, serà jutjat. I això té un nom: atac a la llibertat d'expressió i, per extensió, a la democràcia.

Assange ha viscut reclòs a l'ambaixada de l'Equador a Londres i, des de fa més de tres anys, en una presó de màxima seguretat anglesa pendent de l'ordre d'extradició als Estats Units, on podria ser condemnat a una pena de fins a 175 anys de presó. Més enllà de les simpaties o recels que generi el personatge, els editors de capçaleres de referència el blinden perquè només així poden blindar el periodisme davant del poder polític. Tant la decisió del govern nord-americà de reclamar Assange com la del govern britànic d'accedir a extraditar-lo és un avís per a navegants: qualsevol periodista que publiqui informació que els governs considerin que els perjudica, serà jutjat. I això té un nom: atac a la llibertat d'expressió i, per extensió, a la democràcia.

EDITORIAL

Marlaska, un ministre indefensable

■ L'enrocament del ministre Fernando Grande Marlaska en la crisi de la tanca de Melilla és un greu problema polític de l'Estat espanyol, que per segona vegada en una setmana mostra als ulls d'Europa una baixa qualitat democràtica després de la memorable intervenció de la directora del CNI a l'Eurocambra per parlar de Pegasus (més ben dit, per silenciar-ho). El Consell d'Europa ja ha deixat clar que no es creu Marlaska. El ministre de l'Interior ha estat negant l'evidència de les imatges i del que els seus propis agents admeten que és un error molt gruixut, però el retret més greu que se li pot fer és per la seva obsessió malaltissa per situar les morts al costat marroquí. Com si fossin de

primera o de segona en funció de cap a quin costat de la tanca cauen. Com si vingués d'un pam. Com si els agents espanyols no hi haguessin tingut res a veure. Com si un simple tecnicisme que una consulta elemental al registre de la propietat ja posa en dubte el descarregués de responsabilitat política i moral. L'obstinació irresponsable de Marlaska denota tanta falta d'humanitat i empatia que el qüestiona per ocupar un càrrec d'alta responsabilitat, al govern o a la magistratura.

■ La defensa granítica de l'actuació dels cossos policials que fa Marlaska topa amb unes imatges incontestables que retraten un tracte degradant i humiliant i la conculcació

de l'obligació d'auxili als ferits. Una vergonya que no es pot deslligar de la nova etapa en les relacions entre l'Estat espanyol i el Marroc que es va encetar quan Pedro Sánchez es va alinear amb el règim de Rabat deixant de banda les resolucions de Nacions Unides sobre el Sàhara. Primera cessió a un xantatge marroquí en termes de control dels fluxos migratoris, que pot ser infinit mentre Ceuta i Melilla siguin frontera espanyola. De moment, el Marroc compleix la part d'un tracte infame: com que la UE no es pot permetre segons quines imatges ignominioses, via lliure a les devolucions en calent, que a l'altra banda de la ratlla la fiscalització de les actuacions de la policia marroquina brilla per la seva absència.

La foto

■ Nadal al Vaticà. El papa es va trobar ahir amb els donants de l'arbre de Nadal i el pessebre del Vaticà. Francesc farà 86 anys el 17 de desembre i ha de recórrer sovint a la cadira de rodes ■ EFE

La frase del dia

Jordi Turull

SECRETARI GENERAL DE JUNTS

“Fa de molt mal treballar, quan has d'esmenar un pressupost, no tenir tota la informació”

Keep calm

Un petit llibre d'Adrien Bosc, *La columna*, publicat en castellà i català (Tusquets i Univers), estableix correspondències entre dos autors francesos implicats d'alguna manera amb la guerra civil espanyola: Simone Weil i George Bernanos. L'una es va allistar breument a la columna Durruti al front d'Aragó (un accident domèstic –es va escaldar una cama amb oli roent– va escapar la seva experiència bèl·lica). L'altre, simpatitzant dels falangistes a Mallorca, va escriure el famós *Els cementiris sota la lluna*, un al·legat implacable sobre els excessos dels seus “amics”. El fet que tots dos esdevenen crítics punyents de

Perdedors

Miquel Berga

la causa que van abraçar amb entusiasme inicial és el que lliga el relat de Bosc. Weil i Bernanos són de l'estirp dels que gosen afrontar veritats incòmodes encara que perjudiquin els interessos objectius dels “seus”. L'ordre cruel de Durruti d'executar un noi falangista que havien capturat els anarquistes deixa glaçada Simone Weil. La filosofa no pot assumir aquells actes de terror com a propis de la seva causa. Per això, la jove revolucionària va escriure una llarga carta d'admiració a Bernanos per haver denunciat les atrocitats dels falangistes a Mallorca. L'anarquista identifica el monàrquic com una ànima moralment germana.

La història, se sol dir, l'escriuen els vencedors, però en cada victòria hi ha perdedors que han tingut la dignitat de defensar que si els fins són bons, els mitjans per assolir-los també ho han de ser. Per això el llegat d'aquesta mena de gent està perfectament contingut en la coneguda reflexió de Simone Weil sobre el fet que cal estar sempre disposat a canviar de bàndol, “com la justícia, aquella fugitiva dels camps dels vencedors”. Les batalles es guanyen o es perden, però la veritat i la justícia acaben trobant refugi lluny dels camps dels vencedors. En cada secció dels derrotats, d'un o altre bàndol, hi ha el rastre de les causes perdudes... honorables.